

Carl Frode Tiller

Kindertijd

VERTAALD DOOR KOR DE VRIES

2016 Prometheus Amsterdam

Ole

Namsos, 2 juli 2006. Van de Bronx naar Otterøya

Het is zo warm, ik draai het raampje naar beneden en leg mijn elleboog op het autoportier, kijk op mijn horloge, kwart voor twaalf, hij had hier een kwartier geleden al moeten zijn, maar ja, ja, hij zal zo wel komen, er zit niets anders op dan wachten. Ik breng mijn beide handen omhoog en laat ze over mijn schedel glijden terwijl ik gaap, ik leg mijn handen in mijn nek, vlecht mijn vingers in elkaar en sluit mijn ogen, blijf zo een paar seconden zitten ontspannen, ik kan duidelijk merken dat het vrijdag is, mijn hele lichaam voelt vermoeid aan, maar goed dat het bijna weekend is. Het duurt even en dan gaap ik nog een keer, doe mijn ogen open en daar is hij, hij staat aan de achterzijde van het winkelcentrum, hij staat te praten met een jongen in de groen-witte Domus-supermarktkleding, staat hij daar niet met Benjamin te praten, ja inderdaad, het is Benjamin, nou, dan heeft Benjamin een vakantiebaantje bij Domus weten te regelen, dat is goed om te zien. Jørgen had eigenlijk ook een vakantiebaantje moeten hebben, het zijn veel te lange dagen voor hem op dit moment, het is een beetje te laat om nu nog een baantje te vinden, natuurlijk, maar ik kan wel bij Torstein informeren of hij nog van plan is de schuur te schilderen, dat zou een mooi klusje voor Jørgen zijn, en als dát niet lukt, heb ik misschien ook wel iets voor hem in de viskwekerij, ik moet binnenkort beginnen met vaccineren en daar kunnen we wel wat extra hulp bij gebruiken, ja, ja, we zullen zien.

Ik steek mijn hoofd uit het open raam en wil hem roepen, maar

zover kom ik niet, hij heeft me al gezien, en hij tilt zijn hand op en geeft Benjamin een soort afscheidsgroet, zo'n coole handbeweging die hij heeft geleerd van rappers op tv of zo, hij kijkt Benjamin er niet eens bij aan terwijl hij het doet, hij blijft naar het asfalt kijken terwijl hij naar me toe slentert. Ik kijk naar hem zoals hij daar over de parkeerplaats komt aansloffen, ik kijk naar zijn slobberbroek, naar de rode pet die hij achterstevoren draagt en naar het skateboard onder zijn arm. Ik glimlach in mezelf, ik kan het niet laten, hij doet zo stoer dat het grappig wordt. Ik leg mijn linkerhand op het door de zon verwarmde stuur en draai met de andere de contactsleutel om, de motor sputtert en hoest een beetje, maar dan start hij. Dan herinner ik me opeens de tas van de staatslijterij die in het kinderzitje van Daniel ligt, ik ben vergeten de drank die ik gisteren gekocht heb mee naar binnen te nemen, ik pak mijn jas en gooi die eroverheen, weet eigenlijk niet waarom ik dat doe, Jørgen wordt namelijk niet langer ongerust, hij heeft me zo vaak alcohol zien drinken dat hij weet dat ik niet zo word als zijn vader, dus ik hoef de drank niet te verstoppen. Ik wacht even en dan trek ik mijn jas van de kinderstoel, zodat de tas weer zichtbaar is, het zou ook te zot voor woorden zijn, ik draai me weer om, zie Jørgen stilstaan om zijn *snus*-tabak uit te spugen, hij maakt zijn bovenlip schoon met zijn tong en spuugt nog een keer, en dan loopt hij door. Ik buig me over de passagiersstoel heen. Er ligt een leeg colaflesje en een verfrommeld papiertje van een hotdog met wat restjes ketchup eraan, ik schuif het op de vloer, open het portier en ga weer rechtop zitten. Ik kijk Jørgen aan en glimlach als hij zich op de stoel laat ploffen.

‘Hoi,’ zeg ik.

‘Hoi,’ zegt hij. Hij legt het skateboard dwars over zijn dijen en trekt het portier met een klap dicht. Hij ruikt naar aftershave en tabak.

‘Let even op dat je skateboard niet tegen de versnellingspook aan komt,’ zeg ik.

‘Dat heet een d-e-c-k hoor,’ zegt hij moedeloos.

‘Sorry,’ zeg ik, ‘ik vergeet steeds dat je eigenlijk uit de Bronx

stamt. Maar hier zeggen we gewoon skateboard.’

‘Mafkees,’ zegt hij zonder me aan te kijken, hij probeert boos te kijken, maar ik zie aan hem dat hij het best grappig vindt, hij moet zijn best doen om niet te lachen.

‘Het kan best zijn dat ze op Otterøya skateboard zeggen, maar in Namsos zeggen we deck,’ zegt hij.

‘In het getto van Namsos wellicht, maar niet in de rest van Namsos, toch?’ merk ik op.

‘Mafkees,’ zegt hij nog een keer, hij probeert zelfs nog wat bozer over te komen, een beetje agressief, maar ik zie dat hij het grappig vindt, hij zit op de binnenkant van zijn wangen te bijten om te voorkomen dat zijn lippen zich uitstrekken en hij er vriendelijk uitziet.

‘Ja, ja, doe je autogordel nou maar om,’ zeg ik.

Hij draait zich naar me toe en kijkt me met een enigszins gespeeld verbaasde blik aan, het is zogenaamd niet cool om een autogordel te gebruiken en hij kijkt me aan met zo’n blik die vraagt of ik echt meen wat ik zeg.

‘Doe je gordel nou maar om, Jørgen,’ zeg ik terwijl ik hem glimlachend aankijk.

‘Jeez,’ zegt hij. Hij snuift smalend en schudt moedeloos zijn hoofd, en daarna draait hij zich om en pakt de autogordel, het duurt een tel en dan zie ik opeens iets in zijn jaszak, een zakje met iets glanzends erin dat half naar buiten wordt geduwd op het moment dat hij zijn lichaam opzij draait.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Wat?’ vraagt hij en hij kijkt me aan op het moment dat hij de autogordel over zijn borst trekt.

‘Dat daar,’ zeg ik terwijl ik naar zijn jaszak knik, hij kijkt vlug in zijn zak en dan lijkt het of hij zich realiseert waar ik op doel, hij kijkt weer naar mij, probeert er onverstoord uit te zien, maar hij schrikt, dat zie ik wel aan hem.

‘Een ketting,’ zegt hij opgewekt, hij haalt zijn schouders een beetje op en doet alsof hij zich verbaast over de vraag, maar ik zie

de onrust in hem groeien, en nu ontwijkt hij zogenaamd toevallig mijn blik, hij kijkt naar beneden en doet alsof hij moeite heeft de autogordel vast te klikken.

‘Aha. Mag ik eens zien?’ vraag ik.

Hij kijkt weer naar mij en nu lijkt hij plotseling kwaad, in een fractie van een seconde slaat hij om en wordt hij agressief.

‘Mijn god, ik heb een bonnetje, dus doe maar rustig,’ zegt hij.

‘Wat bedoel je?’ vraag ik.

‘Dat ik het niet heb gestolen,’ zegt hij.

‘Ik heb toch ook helemaal niet gezegd dat je het hebt gestolen,’ zeg ik.

‘Nee, maar ik weet dat je dat denkt,’ zegt hij.

Ik kijk hem aan zonder iets te zeggen, het is niet zeker dat hij de ketting gestolen heeft, mogelijk heeft hij geld gestolen en hem gekocht, ik weet het niet, maar er is in elk geval iets wat hij verbergt, zoveel is zeker. Hij staart me recht aan en ik zie hoe hij zich opwindt, hij denkt zeker dat het overtuigender lijkt dat hij onschuldig is als hij zich kwaad maakt, hij probeert me te laten geloven dat hij onschuldig is door boos en verontwaardigd te doen.

‘Kijk hier maar als je me niet gelooft,’ zegt hij luid, en dan plant hij zijn voeten op de vloer van de auto, tilt zijn kont wat omhoog terwijl hij tegelijkertijd zijn hand in zijn broekzak steekt en een papiertje tevoorschijn haalt. ‘Kijk,’ zegt hij en hij houdt een bonnetje voor me omhoog, GOUDSMID OFSTAD, NKK 1499, staat er, ik lees het nog een keer en kijk hem aan.

‘Vijftienhonderd kronen?’ vraag ik. ‘En waar haal jij vijftienhonderd kronen vandaan, terwijl je niet eens geld had om de bus naar de stad te nemen?’

Het is even stil.

‘Van Benjamin geleend, godsamme!’ zegt hij snel en boos, hij spuugt de woorden eruit, en dan blijft hij naar mij zitten kijken, hij zit met zijn mond halfopen terwijl hij lichtjes zijn hoofd schudt, probeert eruit te zien alsof er geen enkele reden op de wereld zou zijn om te twijfelen aan wat hij zegt. Ik zeg niet meteen iets, ik kijk

hem strak aan. Ik weet ook niet hoeveel druk ik op hem moet uitoefenen, ik begin me nu bijna te gedragen alsof ik zijn vader ben, en ik weet immers hoe hij reageert als hij de indruk krijgt dat ik de rol als vader overneem, er is niets wat hem zo kwaad kan krijgen als dat, dus ik moet een beetje voorzichtig zijn. Maar toch, ik kan hem hier ook niet mee laten weggkomen, daar zou ik hem een slechte dienst mee bewijzen.

‘Oké,’ zeg ik en ik leg mijn hand op de gesp van de autogordel, ‘ik hou er niet van dat je iemand zo veel geld schuldig bent. Kom mee, dan gaan we naar Benjamin, ik zal het voor je terugbetalen,’ zeg ik terwijl ik naar de trap van het winkelcentrum knik.

Ik kijk Jørgen aan en Jørgen kijkt mij aan, het duurt een tel en dan accepteert hij dat hij door de mand is gevallen, hij zegt niets, maar draait slechts weg en blijft boos zitten kijken. Ik zeg niet meteen iets, ik heb haast een beetje medelijden met hem, hij wil zo streetwise zijn, zoals hij het zelf noemt, wil overkomen als bijdehand en moeilijk voor de gek te houden, en dan valt hij zó eenvoudig door de mand. Ik laat zuchtend mijn hand over mijn hoofd glijden, wacht een paar tellen en dan trap ik de koppeling in, ik zet de auto in de eerste versnelling en trek op, ik hoor het zachte gerammel van de aanhanger als ik over de verkeersdrempels van de parkeerplaats rijd.

‘Jij hebt zeker weer iets verkocht wat je niet had mogen verkopen, vermoed ik?’ zeg ik. Ik zeg het met een gelaten, haast vermoeide stem, ik draai me om en kijk hem aan, hij zegt niets, hij zit daar maar boos te kijken, hij protesteert niet, dus ik begrijp dat ik goed heb gegokt, ik begrijp dat hij weer drugs heeft verkocht voor een van zijn oudere kompanen.

‘Wat wil je dat ik tegen je moeder zeg, hè?’ vraag ik.

‘Het maakt me geen bal uit wat je tegen haar zegt,’ antwoordt hij nors.

‘Aha,’ zeg ik. ‘Maar ik durf wedden dat het haar wel een bal uitmaakt wat ik haar vertel.’

‘Maakt me geen bal uit,’ zegt hij nog een keer.

‘Pff’ laat ik me ontvallen, ‘het ging de laatste tijd zo goed met je, snap je niet hoe teleurgesteld ze zal zijn?’

‘Nou, dan moet je maar niets tegen haar zeggen,’ zegt hij.

Ik stop bij de kruising, kijk snel opzij naar hem op het moment dat ik de Gullvikveg op rij, en dan kijk ik weer op de weg.

‘Probeer je de verantwoordelijkheid nu op mij af te schuiven?’ vraag ik.

‘Wat?’

‘Jij bent degene die haar teleurstelt, ook al ben ik degene die haar vertelt wat je hebt gedaan,’ zeg ik.

Hij wacht eventjes, zit chagrijnig voor zich uit te kijken door de voorruit. Voor de rotonde bij Vulken is een ploeg van Rijkswaterstaat bezig nieuw asfalt te leggen en ik rem tot we helemaal stilstaan, er komen een paar auto’s van de andere kant, dus het is een kwestie van even wachten, ik laat mijn hoofd op mijn linkerhand rusten en blijf naar de wegwerkers zitten kijken, die hebben hun kleren uitgetrokken in de hitte, ze staan met ontbloot bovenlijf in oranje werkbreeken terwijl ze het zwarte, rokende asfalt over de weg harken en scheppen.

‘Alsof jij daar überhaupt ook wat mee te maken hebt,’ mompelt Jørgen.

‘Jørgen, kom op,’ zeg ik terwijl ik hem aankijk.

‘Jij bent mijn vader niet,’ zegt hij.

‘Dat weet ik,’ zeg ik.

‘Waarom gedraag je je dan alsof je dat wel bent?’ vraagt hij.

‘Jørgen, ik heb een relatie met je moeder, je woont in mijn huis, vind je niet dat ik het recht heb bepaalde eisen te stellen aan...’

‘Denk jij dat ik allerlei shit van je accepteer alleen omdat het huis waarin ik woon van jou is?’ onderbreekt hij me.

Ik sluit een fractie van een seconde mijn ogen en doe ze weer open, ik heb dit zo vaak gehoord dat ik het bijna uit mijn hoofd ken, ik trek mijn wenkbrauwen een beetje op en zucht.

‘Nee, dat denk ik helemaal niet. Ik vind ook niet dat ik je zo veel shit geef, als ik heel eerlijk moet zijn.’

‘Alsof ik ook maar een moeder heb om in dat verkeerde huis van je te wonen.’

‘Jørgen, ik snap...’

‘Dat snap je godverdomme niet,’ onderbreekt hij me, ‘je snapt niet hoe het is om op het platteland te wonen als al je vrienden in de stad zitten.’

‘Je kunt ook vrienden op Otterøya krijgen.’

‘Ja, tuurlijk.’

‘Natuurlijk kan dat.’

‘Mijn hemel, zie je mij al in zo’n groene overall waar “Agrifirm” op staat?’ vraagt hij.

‘Is er ook maar een leeftijdsgenootje van je op Otterøya die in een groene overall loopt waar “Agrifirm” op staat?’ vraag ik, en dan rij ik verder, ga naar de linkerweghelft en rij langs de wegwerkers, hun stemmen nemen toe in volume en ik ruik een zware geur van nieuw, warm asfalt op het moment dat we passeren.

‘Misschien niet, maar er wonen alleen maar boeren, dat was wat ik bedoelde. Snap je dat dan niet?’ antwoordt hij terwijl hij een boze smoel trekt.

‘Als jij je best had gedaan om een paar van hen te leren kennen, had je waarschijnlijk ontdekt dat jullie veel minder van elkaar verschillen dan jij denkt.’

‘Ja, dat zal wel.’

Het is een poosje stil. Ik schakel van de tweede naar de derde versnelling en geef gas als we de rotonde verlaten, schakel van de derde naar de vierde versnelling en geef nog meer gas als we de Vikatunnel in rijden.

‘Iedereen trekt weg naar de stad, maar mama en ik doen precies het omgekeerde,’ vervolgt Jørgen. ‘Ik vraag me af waarom,’ zegt hij, hij zegt het op zo’n gespeeld verbaasde manier, een manier die moet onderstrepen dat hij uiteraard het antwoord weet op de vraag die hij stelt. ‘Zou het er iets mee te maken kunnen hebben dat mama mij uit de buurt van mijn vader wil houden, denk je?’ vraagt hij en dan wacht hij even, hij draait zich om naar mij en probeert een

spottende grijns tevoorschijn te toveren. ‘Jij gelooft toch ook niet dat mama écht van je houdt, of wel,’ gaat hij verder, ‘jij weet dat we alleen maar bij jou zijn ingetrokken omdat ze mij bij mijn vader uit de buurt wilde houden? En bij mijn vrienden, natuurlijk,’ voegt hij eraan toe.

Ik zeg niet onmiddellijk iets, ik zou misschien kwaad moeten worden omdat hij zich zo naar opstelt, maar ik word niet kwaad, het is zo over de top dat ik me er niet over kan opwinden, ik word er alleen maar een beetje zat van. We rijden de tunnel uit en daarna het stuk langs Bråten Ski Centre, ik zie de warme lucht die verderop boven het grijze asfalt trilt.

‘Niet de hele wereld draait om jou, Jørgen,’ zeg ik.

‘Nee, maar dit nou weer wel,’ reageert hij.

Ik sta op het punt te zeggen dat zijn moeder en ik er echt samen voor hebben gekozen om Daniel te krijgen nadat ze bij mij zijn komen wonen, maar ik doe het niet, ik laat me niet verleiden tot een idiote discussie over hoeveel zijn moeder en ik van elkaar houden, er bestaan grenzen.

‘Ik begrijp dat je graag wilt dat ik boos op je word,’ zeg ik, ‘maar dat gaat je niet lukken, dus je kunt het net zo goed opgeven,’ voeg ik eraan toe.

‘Waarom zou ik jou in godsnaam boos willen maken?’

‘Misschien omdat je graag wilt blijven geloven dat ik iets tegen je heb,’ antwoord ik.

‘Wat bedoel je daar in godsnaam mee?’

Ik geef niet onmiddellijk antwoord, ik weet wat er in zijn hoofd omgaat, hij heeft het gevoel dat hij zijn vader laat vallen als hij mij aardig vindt, en daarom heeft hij er behoefte aan te denken dat wij niet met elkaar overweg kunnen, daarom moet hij mij altijd provoceren en daarom doet hij zijn best om mij kwaad te maken, hij probeert conflicten en ruzies te creëren zodat hij mij niet aardig hoeft te vinden. Ik draai me om en wil dat tegen hem zeggen, maar ik doe het niet, het is het beste zijn vader erbuiten te houden, al was het alleen voor Jørgen zelf. Ik draai me om en kijk weer op de weg.

‘Speel je de *shrink*, of wat?’ vraagt hij.

‘Of ik wat speel?’

‘Psycholoog.’

‘Ik zeg alleen maar dat ik niets tegen je heb,’ zeg ik, ‘ik mag je eigenlijk heel graag.’

‘Alsof je iets anders had kunnen zeggen als je een relatie met mijn moeder hebt,’ zegt hij.

‘Jørgen, kom op. Ik mag je,’ zeg ik nog een keer, ‘ik mag je zo graag dat ik ongerust word als jij het voor jezelf verziekt zoals nu.’

‘Waarom maak je mijn stijl dan belachelijk als je niets tegen me hebt?’

‘Maar dat doe ik toch helemaal niet?’

‘O, nee? Wat ik daarnet over de Bronx hoorde was dan zeker gewoon verbeelding? Net als al dat gezeik over hoe flodderig mijn broek is, dat je mijn halve kont kunt zien en zo, dat is ook allemaal maar verbeelding, zeker?’

‘Dat zeg ik toch maar gewoon voor de grap, dat snap je toch ook wel?’ zeg ik.

Hij snuift en zegt: ‘Voor de grap, je maakt me belachelijk en dat ben ik spuugzat!’

Ik kijk hem aan en wacht even, ik weet best dat hij zich niet belachelijk gemaakt voelt, ik begrijp dat hij het alleen maar zegt omdat hij iets moet hebben om op mij te kunnen aanmerken, omdat ik hem heb geconfronteerd met diefstal en verkoop van hasj, hij wil gewoon wraak op me nemen en hij gaat in de aanval nadat ik hem heb ontmaskerd en dus richt hij zich op een futiliteit als deze.

‘Oké, dan hebben we elkaar verkeerd begrepen, ik dacht dat je doorhad dat het een grap was, maar dat was blijkbaar niet zo, dus ik zal ermee ophouden,’ zeg ik en ik geef als het ware toe dat ik een paar verkeerde dingen heb gezegd en ook heb gedaan, dat is waarschijnlijk het best, hij voelt zich dan waarschijnlijk wat minder beledigd. ‘Sorry,’ voeg ik eraan toe, ik kijk hem aan, maar hij kijkt niet eens naar me, hij zit daar maar boos voor zich uit te staren, ziet er waarschijnlijk tegen op wat Helen zal zeggen als ze hoort wat hij

weer heeft uitgevreten. Het wordt stil. Ik rij via de Vemundvikkrusing, de heuvel op en weer naar beneden naar de Lokkarenbrug, ik rij met mijn ene hand op het stuur en de andere uit het raampje, voel de wind langs mijn blote onderarm strijken en via de korte mouw van mijn overhemd in, ik ruik de geur van de zee. Ik kijk uit het zijraampje over de glinsterende, blauwe fjord, het is echt prachtig vandaag, zon en windstil op het water.

Ik kijk snel even naar Jørgen als we de brug af rijden en op Otterøya komen.

‘Wil je een sigaret?’ vraag ik, haal het zakje tabak uit mijn borstzakje en geef dat aan hem, ik weet niet helemaal waarom ik het doe, Helen noch zijn vader heeft er iets op tegen en ik weet wel dat hij veel ergere dingen doet, maar ik heb hem nog niet eerder een sigaret aangeboden.

‘Wil je nu opeens vrienden zijn?’

‘Jørgen, kom op,’ zeg ik en ik slaak een lichte zucht.

‘Ik word niet opeens vriendelijk omdat je me een sigaret aanbiedt, als je dat soms dacht.’

‘Wil je nou een sjekkie draaien of niet?’ vraag ik, ik kijk op de weg terwijl ik het zeg, ik draai me opzij en kijk weer naar Jørgen, hij houdt die boze uitdrukking op zijn gezicht, wacht even en pakt dan het zakje shag uit mijn hand. ‘Draai er ook even een voor mij, alsjeblijft,’ zeg ik alleen maar, ik heb geen zin om ruzie te maken, dat heeft geen zin, als ik Jørgen wil helpen zichzelf te veranderen, kan ik maar één ding doen en dat is me ongeveer zo gedragen als ik wil dat hij zich gedraagt, een goed voorbeeld zijn, dat is het enige verstandige, als wij gewoon rustig zijn en normaal met elkaar praten, dan zal hij op den duur wel hetzelfde doen. Ik hoop alleen dat Helen daartoe in staat is als ze hoort dat Jørgen zich weer in de nesten heeft gewerkt, dat het haar lukt met hem te praten in plaats van hysterisch te worden en te dreigen met van alles en nog wat. Het valt namelijk niet goed te voorspellen hoe ze zal reageren, de ene dag kan ze wat anderen een ramp zouden noemen heel licht opvatten, en de volgende dag kan ze hysterisch worden om de kleinste

onbenulligheid, het hangt van haar humeur af en hoe ze zich voelt. Of ze veel pijn heeft gehad of niet.

Er rijdt een tractor vlak voor ons, ik ga naar de linkerweghelft en haal in, een beetje te kort voor de top van de heuvel maar ik heb geen zin om erachter te rijden met al die bochten die eraan komen, dus ik waag de gok, suis erlangs met meer dan honderd kilometer per uur en voel hoe het kriebelt in mijn buik op het moment dat we over de top stuiven. Ik haal diep adem en laat een geluidloze zucht ontsnappen, voel dat ik het liefst niet tegen Helen zeg wat er is gebeurd, ze heeft het recht om het te weten, natuurlijk, zij is per slot van rekening wel zijn moeder, maar toch, ik ben bang dat er niets goeds van komt, ik ben bang dat ze het niet aankan als ze het hoort en dat ze reageert op een manier die alles alleen maar erger maakt dan nodig is, bovendien ben ik zo bekaf na een week werken dat ik ook geen zin heb in herrie.

‘Alsjeblieft,’ zegt Jørgen terwijl hij me het zakje shag en een sjekkie aangeeft.

‘Dank je,’ antwoord ik en ik stop het sjekkie in mijn mond en laat het zakje in mijn borstzakje glijden. ‘Heb jij vuur?’ vraag ik, terwijl ik weer vlug naar hem kijk. Hij haalt een zilverkleurige Zippo-aansteker tevoorschijn die ik nog niet eerder heb gezien, slaat hem met een nauwkeurige tik open, doet zijn ene oog dicht en houdt een hand bij zijn sigaret als hij de aansteker laat branden, en dan zuigt hij de rook naar binnen, waarbij zijn wangen hol worden, het is een ingestudeerde manier van roken, hij rookt zoals je stoere mannen in films ziet roken, hij geeft me de aansteker aan zonder iets te zeggen, hij kijkt me niet eens aan, draait alleen het raampje naar beneden, legt zijn elleboog op het portier en blijft stoer naar buiten kijken, het is bijna grappig, hij is als een klein jongetje, hij ligt op een onbeholpen manier en wordt op een bijna kinderlijke manier boos als ik hem daarmee confronteer, en toch weet hij zich in te leven in zijn rol als macho. Ik steek mijn sigaret aan en geef hem de aansteker terug, ik rij met één hand op het stuur en de sigaret in mijn mondhoek. Het is een poosje stil.